

27:45-56 – Întunericul; Moartea lui Isus

Încep comentariul cu o mică paranteză legată de diferitele rugăciuni pe care le includ în comentariul acesta. Nu toate reprezintă o rugăciune care reflectă starea prezentă a sufletului (de exemplu cea inclusă în cap.27). Multe dintre ele sunt rugăciuni meditative, ipotetice. Ele se pot regăsi mai mult sau mai puțin în trecutul nostru, dar la fel de bine ne vor putea inspira în anumite momente din viitorul nostru.

Revenim la Isus. Isus este pe cruce. Batjocurile curg, dar curg și pasajele din Scriptură care se împlinesc. Batjocurile însele sunt o împlinire a profețiilor. Ispitirile din pustie sunt reeditate într-o dimensiune mai mare. Dar această dimensiune vine DUPĂ izbăvirea din ispitirile din pustie. Încercările mari din care suntem izbăviți ne pregătesc pentru încercări mai mari. Drumul spre slavă din Filipeni 3 este un drum al contopirii crescânde cu suferințele lui Hristos. Încercările prezente se vor sfârși. Vor urma mângâieri nespuse. Dar apoi vor urma încercări și mai mari și tot așa. E înțelept să ne percepem astfel viitorul pentru ca să scăpăm de mitul acelei vieți de credință lipsită de încercări. De ce vrei să renunți la crucea care îți este dată acum și aici? Nu știi că după această cruce va urma mai devreme sau mai târziu o altă cruce și mai grea? Încheierea labirintului prezent nu înseamnă încheierea tuturor problemelor. Vei avea momente de respiro, poate chiar destul de îndelungate. Dar nu uita că în viața lui Isus încercările au urmat un crescendo. Încercările din primii 30 de ani au culminat cu ispitirile din pustie. Apoi au urmat 3,5 ani tot plin de lupte, mai grei ca primii 30 de ani, dar mai puțini grei ca cele 40 de zile de ispitire. Într-un fel e bine să intrii într-o perioadă de noi încercări după ce ieși dintr-o încercare foarte mare. Încercările din acea perioadă vor părea mai mici căci nu mai e ca în pustie. Dar acești 3,5 ani au fost urmați de cruce, în care ispitirea a fost mai grea ca în pustie. Dacă înțelegem acest principiu al cioplirii chipului lui Isus în noi, vom putea accepta că pe termen lung, în procesul creșterii noastre spirituale vor urma încercări și mai mari. Ne amintim de Avraam. Așteptarea împlinirii promisiunii lui Dumnezeu devenea din ce în ce mai grea. Și cu cât se apropia momentul nașterii și timpul trecea, cu atât așteptarea devenea din ce în ce mai grea. Și ultimul an a fost cel mai greu pentru Avraam. Dar Isaac s-a născut printr-o mare minune! Labirintul s-a încheiat. Și ce final glorios! Dar oare încercările s-au încheiat? La înțârcarea lui Isaac urmează porunca alungării lui Ismail. Și apoi urmează porunca jertfirii lui Isaac, o încercare mai mare decât așteptarea nașterii lui Isaac! Între alungarea lui Ismail și jertfirea lui Isaac urmează într-adevăr o perioadă mai liniștită pentru credința lui Avraam, dar iată că după această perioadă urmează o încercare mult mai mare! Dar după jertfirea lui Isaac, lupta credinței se încheie pentru Avraam? Nu! Aș putea spune că au urmat încercări și mai mari, pot spune că lupta a continuat și că au mai fost multe teste de luat pentru credința lui Avraam. Nici nu coboară de pe muntele Moria și află vestea înmulțirii familiei rudelor sale. Apoi, urmează moartea Sarei. Apoi urmează

așteptarea unui nepot. Isaac nu se mai căsătorește. Dar Avraam nu pune presiuni asupra sa. Înțelege că nu poate repeta un compromis de tip *Agar* scăzând standardele și forțând lucrurile de dragul împlinirii promisiunii divine. Isaac se căsătorește prin călăuzirea divină. Dar soția sa e stearpă. Din nou frământări, din nou așteptări. Avraam are 100 de ani când îl naște pe Isaac. Isaac se căsătorește la 40 de ani (Avraam are 140) și soția sa naște când Isaac are 60 de ani (iar Avraam 160 de ani!) – deci încă 20 de ani de așteptare pentru Avraam! Avraam moare la 175 de ani, deci când Iacov și Esau aveau 15 ani! Avraam are un destin unic deoarece Dumnezeu îi face o promisiune care-l încheie într-o provocare a credinței până la moarte. E una să ai 12 fii ca Iacov, dar alta este să ai un singur fiu ca Avraam. Isaac s-a născut... dar dacă moare, dacă i se întâmplă ceva, cum se va împlini promisiunea care spune: **din tine** am să fac un neam mare! Și Isaac crește, dar nu se căsătorește! În sfârșit se căsătorește, dar soția sa e stearpă și trec încă 20 de ani... și naște 2 gemeni și doar atât. Nici măcar în ultimii 15 ani de viață Avraam nu se poate bucura de o împlinire cu PUTERE a promisiunii divine. Avraam nu vede de fapt niciodată o împlinire în forță a promisiunii lui Dumnezeu (cum vede Iacov de exemplu în timpul căruia sămânța lui Avraam începe deja să se înmulțească mult de tot!). Până în groapa mormântului, împlinirea promisiunii lui Dumnezeu față de Avraam e destul de timidă, iar evidențele vizibile destul de fragile și eclipsate cu mult de binecuvântările primite în același domeniu de mulți oameni care nu beneficiau de nici o promisiune specifică din partea lui Dumnezeu. Avraam moare **ÎN CREDINȚĂ**. Labirintul său s-a încheiat doar la gura mormântului.

Deci încercările prezente se vor încheia, vor urma momente de respiro, dar apoi încercări și mai mari. Dar aceste încercări mai mari vor putea fi trecute doar pe baza a ceea ce am învățat din încercările anterioare. Luarea testului jertfirii lui Isaac se bazează în mod cert pe parcurgerea până la capăt a labirintului nașterii lui Isaac. Biruința ispitirilor de pe cruce este susținută de biruința ispitirilor din pustie. Dar primul labirint trebuie parcurs **PÂNĂ LA CAPĂT** pentru ca să ne poată **CAPACITA** să parcurgem apoi un labirint și mai greu. Cu alte cuvinte, dacă Isaac s-ar fi născut mai devreme, înainte ca trupul lui Avraam să îmbătrânească și înainte ca Avraam să creadă că este aproape de moarte, Avraam nu ar fi fost pregătit pentru jertfirea lui Isaac. Dacă ispitirile din pustie ar fi durat doar 4 zile în loc de 40, pregătirea pentru ispitirile de pe cruce nu ar fi fost completă. Din această perspectivă înțelegem că este o nebunie să ceri ieșirea dintr-un labirint **ÎNAINTE** de vremea hotărâtă de Domnul. Căci după acest labirint greu, mai devreme sau mai târziu va urma un altul... **ȘI MAI GREU!** Dar nu doar atât, acest nou labirint greu va putea fi parcurs doar dacă s-au învățat toate lecțiile din primul labirint. Deci ideea de a **EVADA** din primul labirint înainte de vreme este o nebunie. Căci: *te grăbești așa de mult spre o cruce și mai grea?* sau: *Vrei neapărat să intri nepregătit într-o bătălie spirituală și mai mare?* Labirintul prezent trebuie parcurs până la capăt. Lasă-L pe Domnul să decidă vremea ieșirii din el. Da, este o vreme în care perioada de ispitire din pustie se va încheia. Nu te îndoii de acest lucru. Dar lasă-L pe Domnul să decidă ziua 40. Și dacă tot ești în labirint nu te mai frământa atât de mult cu ieșirea din el, ci mai degrabă cercetează-ți inima, deschide-ți urechea să asculți șoapta Duhului și să înțelegi care sunt **LECȚIILE** pe care Domnul mai vrea să te învețe. Căci singurul motiv pentru

care nu te scoate din labirint este că mai sunt lecții de învățat, lecții VITALE pentru viitoarele labirinturi. Deci, vrei să mergi mai repede la următoare etapă? Atunci nu te mai văita, ci mai degrabă rostește smerit: *Vorbește, Doamne, căci robul Tău ascultă...* Ce trebuie să mă mai învețe acest labirint? Nu te focaliza pe ieșirea din labirint, ci pe mesajul prezent pe care Domnul vrea să ți-l comunice prin labirint.

Acest principiu era o imensă provocare pentru Avraam. La Avraam presiunea crește din pricina trupului său îmbătrânit care dădea semne că ceasul morții e aproape. Încă la 75 de ani el se plânge lui Dumnezeu: *Ce-mi vei da? Căci mor fără copii...* La 99 de ani cu atât mai mult simțea că este aproape de moarte! Însuși Pavel spune că dintr-un trup aproape mort Dumnezeu l-a născut pe Isaac. Dacă Avraam era tânăr sau încă în putere, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Dar Avraam nu era nici tânăr, nici în putere. Ba mai mult, procesul de îmbătrânire se accentuase și toate evidențele trupului său îi arătau că este aproape de moarte. Când era mai tânăr și mai în putere altfel aștepta împlinirea promisiunii lui Dumnezeu. Dar acum era aproape mort.... CUM să mai nască un copil? CÂND să mai nască, căci moartea e aproape... și apoi, chiar dacă l-ar naște... CE BUCURIE ar mai însemna, ce satisfacție părintească, de vreme ce vor muri curând, nu-l vor putea vedea crescând și pruncul va rămâne de mic orfan? Trecerea timpului și semnele îmbătrânirii amplifică presiunea în Avraam. DAR Sara mai trăiește 38 de ani după nașterea lui Isaac și Avraam 75 de ani. Și după moartea Sarei se mai căsătorește odată și face mulți copii cu Chetura! În mod evident Dumnezeu intervine în mod miraculos în trupul lui Avraam și-l întinerește, îl revigorează. Dumnezeu face aceeași minune și cu trupul lui Moise și apoi cu trupul lui Caleb. Împlinirea planului și a promisiunilor divine pentru Avraam, Moise și Caleb sfidează TRECEREA TIMPULUI și procesul normal de îmbătrânire. Iată că NIMIC nu poate împiedica împlinirea promisiunii divine: nici trecerea TIMPULUI, nici procesul îmbătrânirii și nici măcar MOARTEA! Oare nu în această dimensiune a puterii lui Dumnezeu trebuia să creadă Avraam pentru a lua testul jertfirii lui Isaac? El a crezut că Dumnezeu îl va învia acolo pe munte din morți pentru ca promisiunea Sa să se îplinească prin el. Dar de unde credea el așa de mult în puterea lui Dumnezeu care sfida moartea? Oare nu din pricină că parcursese labirintul nașterii lui Isaac până la capăt și astfel VĂZUSE nașterea lui Isaac din trupul său aproape mort și din trupul Sarei căreia nu-i mai venea rânduiala femeilor? Oare nu pentru că parcursese labirintul nașterii lui Isaac până la capăt și astfel VĂZUSE cum Domnul i-a revigorat trupul și l-a reținut pentru a putea fi *tată* pentru Isaac și pentru ca fiul promisiunii să nu rămână orfan? Astfel, moartea lui Isaac nu era considerată o piedică pentru împlinirea promisiunilor divine, căci Dumnezeu avea să îl învieze chiar din morți! În cele din urmă ce importanță avea că tatăl lui Isaac avea 100 de ani, de vreme ce Avraam era mai tânăr la suflet și mai în putere la trup decât mulți tineri? În cele din urmă ce importanță avea că Moise avea 120 de ani sau că viteazul Caleb a intrat în țară la 80 de ani? Căci iată ce spune Scriptura despre Moise la finalul vieții sale: *vederea nu-i slăbise și puterea nu-i trecuse.* (Deut.34:7).

Vom vedea că la cruce TIMPUL, trecerea lui, îmbătrânirea sau moartea reprezintă provocări imense pentru credința lui Isus. Cel mai greu test al lui Isus a fost să creadă în propria Sa înviere. Păcatele îi aduceau moarte, îmbătrânire și stingerea trupului, a sufletului, a duhului. Va mai putea fi readus la VIAȚĂ din această moarte atât de adâncă? Păcatele îi aduceau o suferință cumplită... va mai putea fi mângâiat, reabilitat, vindecat după o rănire atât de adâncă? Păcatele îi aduceau o durere cumplită după voia Tatălui. Îl va putea iubi pe Tatăl la fel de mult după ce avea să treacă printr-o astfel de traumă? Timpul purtării păcatelor însemna o eternitate... cum va putea fi condensată eternitatea în câteva ceasuri ? Eternitatea judecării divine va trece asupra Lui spre stingerea ființei Sale... va mai putea fi înviat? Isus, infinit mai mult ca Avraam, a trebuit să creadă împotriva oricărei nădejdi, în puterea nemărginită a Dumnezeirii prin care va putea purta paharul, prin care va putea fi readus la viață, prin care va putea fi mângâiat, înviorat, vindecat, reabilitat. Era vorba de o putere care SFIDA moartea, legile degradării, a stingerii ființei, care SFIDA timpul și trecerea anilor... Într-o astfel de PUTERE a crezut Isus pentru a se putea ancora în promisiunea învierii! Ispirile din pustie fuseseră o importantă pregătire. Fuseseră o moarte a sufletului, urmată de o înviere. E cumplit să nu-L simți pe Domnul și să dorești orice altceva decât pe Domnul. Este ca o moarte a sufletului. Este o traumă reală. Dar Isus a fost reabilitat după cele 40 de zile. Trupul și sufletul i-au fost înviorate. A fost ca o adevărată înviere din morți. A fost o prefigurare a învierii de după cruce!

Toți cei din jur strigau să Se mântuiască pe Sine. Dar El rămânea în moarte pentru a mântui pe ceilalți. Iar acești ceilalți erau chiar vrăjmașii care-l disprețuiau și batjocoreau. Prin acțiunea de a Se mântui pe Sine, Isus nu doar că ar fi scăpat de pe cruce, dar s-ar fi și răzbunat pe vrăjmașii care-L urau. Dar iubirea divină înseamna: mai întâi CELĂLALT. Isus refuză să Se mântuiască pe Sine, căci venise să-L mântuiască pe celălalt. Paradigma neprihănirii personale în care trăiau și ucenicii puna sinele în centrul existenței lor. Propriul confort, propria izbăvire și mântuire era pe primul loc, era tot ce conta. Crucea propune o teologie total opusă. Mai întâi celălalt! Se renunță la Sine, la propria izbăvire, mântuire, la propria siguranță de dragul celuiilalt. Și toate acestea în care celălalt nu îți oferă nici un motiv în sine să te jertfești de dragul lui. În situația în care celălalt este hidos, urât, vinovat, vrednic de moarte și plin de ură neîntemeiată față de tine. Mesajul crucii lovește cu putere în teologia sinelui și a neprihănirii personale. Crucea este lovitura fatală pe care Dumnezeu o dă teologiei ucenicilor. Crucea ne propune o cu totul altă paradigmă de gândire, de viațuire. Crucea este de neînțeles pentru ucenici, pentru că ființa lor era încă dominată și condusă de paradigma legalistă. De aceea, ce face Isus este pentru ei o nebunie, ceva de neînțeles. De aceea, sunt derutați, de aceea găsesc o pricină de poticnire în El. Vom mai reveni la ucenici în cap.28 pentru a demonstra că în acele momente nu doar Isus a murit, ci că și ei au murit odată cu Isus...

Dar până atunci să privim la Isus pe cruce. De la ceasul al 6-lea până la ceasul al 9-lea s-a făcut întuneric peste toată țara. Ceasul al 6-lea începe la amiază iar ceasul al 9-lea înseamnă 3.P.M. Crucificările nu se sfârșeau de obicei așa de repede. Isus își dă duhul în apropiere de

momentul în care se aducea jertfa de seară în Templu. Întunericul era simbolul judecății atât în Vechiul Testament (vezi întunericul din Egipt, întunericul în profețiile legate de judecată), dar și în cultura și religiile antice în general. Era deci un moment al judecății. Dar pentru cine? Ne putem gândi că Dumnezeu era mâniat pe cei care-i răstigneau Fiul. Și este cât se poate de adevărat. Dar în același timp ne gândim că Isus, cel atârnat pe lemn, se făcuse blestem pentru noi. Era un ceas al judecății pentru Isus. Dumnezeu Își întorcea Fața de la Isus, și Își revărsa fără rest mânia Sa eternă asupra Fiului Său. Ce s-a întâmplat pe cruce ÎNLĂUNTRUL lui Isus rămâne o taină. A fost cu mult mai mult decât o suferință fizică și o moarte fizică. Isus s-a făcut păcat pentru noi. Noi eram în Hristos, murind împreună cu El. Hristos ne răscumpăra din blestemul Legii făcându-Se păcat pentru noi. El era zdrobit pentru fărădelegile noastre. El era jertfa de ispășire pentru păcatele întregii lumi. El purta păcatele noastre în trupul Său pe lemn. El Se aducea pe Sine prin Duhul cel veșnic jertfă fără pată lui Dumnezeu... și cât de multe sunt păcatele noastre! Și cât de eternă este judecata lui Dumnezeu pentru fiecare păcat. Și Isus murea pentru păcatele trecute, prezente și viitoare. Deci înlăuntrul lui Isus, în acele ceasuri pe cruce se întâmplă lucruri dincolo de TIMP. Vorbim realmente de eternități de suferință și pedeapsă condensate în acel moment istoric. Când Isus privea în Ghetsimani spre paharul ce trebuia sorbit nu vedea doar trei ore de durere. Căci durerea, oricât de mare ar fi ea, poate fi suportată pentru scurt timp. Adevărata durere este cea care înseamnă o perioadă mare de timp, cea care cheamă în luptă răbdarea și apoi îndelunga răbdare și apoi nespus de îndelunga răbdare. E una să aștepti în tensiune o zi, e alta să aștepti o săptămână... cu totul altceva este să aștepti un an, dar cu totul altceva este să aștepti 10 ani... și cu totul altceva 50 de ani, 100 de ani... Dar cu totul altceva este să aștepti o ETERNITATE! Isus când privea spre pahar nu vedea doar un labirint de câteva ore. Vedea un labirint etern, nesfârșit, fără capăt. Cum Îl va putea parcurge până la capăt? Cum va putea să Îl parcurgă fără totuși ca El să se stingă, ca El să piară pentru totdeauna? Cum să înghiți o bombă atomică și să sperii că după ce va exploda tu totuși... vei supraviețui... și că Cineva va aduna fiecare bucățică din tine, le va pune laolaltă și apoi vei fi ca NOU? Suferința lui Isus pe cruce este eternă. Mărimea jertfei oglindește mărimea iubirii. Iubirea Sa veșnică putea fi oglindită doar de o jertfă veșnică. Isus S-a adus jertfă prin Duhul cel veșnic. Iată de ce doar Fiul lui Dumnezeu putea fi Mesia. Nu doar că a putut trăi fără de păcat (condiția necesară dar nu și suficientă pentru a fi o jertfă pentru altcineva!). Dar El a putut purta păcatele întregii omeniri, S-a putut identifica cu toți păcătoșii, a putut primi în Sine pe toți păcătoșii. Aici intră în joc divinitatea Sa. Umanitatea Sa e necesară... căci păcatul unui om poate fi purtat doar de om. El a purtat păcatele acolo, pe cruce, în trupul Său. Fără trup nu putea purta păcatele. Întruparea era necesară. Și era un trup asemănător cu al păcatului. Doar prin acest trup a putut fi ispășit Fiul. Ispitele au putut fi reale, au putut să curgă cu putere spre El doar prin acest trup. La fel, doar prin acest trup păcatele omenirii au putut curge spre El și în El! Jertfa nu putea fi adusă fără acest trup. La fel cum El nu putea fi ispășit în afara acestui trup, la fel nu putea purta păcatele în afara acestui trup.

Mă uimește faptul că în tot acest timp unde veșnicia se îngemănează cu timpul, Isus Își păstrează LUCIDITATEA. El nu intră în transă. El rămâne conștient de Sine și de cei din jur. Și am comentat deja în Ghetsimani faptul că El își păstrează liberul arbitru și Se aduce jertfă de BUNĂVOIE pentru fiecare din noi. Dar în mod absolut surprinzător, El Își păstrează și NEPRIHĂNIREA. Tabloul crucii ne sugerează că pe cruce, au loc SIMULTAN următoarele realități: El poartă păcatele în trupul Său pe lemn și este despărțit de Tatăl!

- Își păstrează luciditatea, conștiința de Sine și de ceilalți!
- Liberul arbitru este ACTIV și oricând poate să iasă din acel calvar, dar rămâne de bunăvoie pe cruce.
- Dar poate fi ispitit în continuare de cel rău și poate și păcătui; se poate răzvrăti, poate răspunde cu ură, poate să-și piardă credința în înviere.
- Își păstrează NEPRIHĂNIREA, continuă să reverse HAR.

Și aici apare o mare întrebare: când anume a purtat El păcatele noastre în trupul Său pe lemn? Tot timpul cât a stat pe cruce? Doar în cele 3 ceasuri de întuneric? Sau chiar mai puțin de atât? Când a rostit acele replici sfinte de pe cruce? Când purta păcatele sau înainte și după ce le-a purtat? Marea întrebare este: cum putea Isus, făcut păcat petru noi, despărțit de Tatăl, să rostească acele replici sfinte de pe cruce? Să vedem ce ne sugerează toate Evangheliile despre aceste replici, când au fost ele rostite.

Replicile lui Isus de pe cruce:

a) Matei

- La ceasul al 9-lea Isus a strigat cu glas tare: *Eli, Eli, Lama Sabactani?*
- Unii: strigă pe Ilie... i-au dat să bea oțet...
- Isus a strigat iarăși cu glas tare și și-a dat duhul.

b) Marcu – idem Matei

c) Luca

- Când L-au răstignit Isus zicea: *Iartă-i, Tată, căci nu știu ce fac!*
- Discuția cu tâlharii: *Astăzi vei fi cu Mine în rai!*
- Întunericul de la ceasul 6 la ceasul 9.

- Isus strigă apoi cu lag tare: *Tată, în mâinile Tale îmi încredințez duhul!* Și își dă duhul.

d) Ioan

- Discuția cu mama Sa și cu Ioan: *Femeie, iată fiul tău! / Iată mama ta!*
- După aceea, Isus care știa că acum totul s-a sfârșit, ca să Se împlinească Scriptura a spus: *Mi-e sete!*
- Ostașii îi dau oțet.
- Când a luat Isus oțetul a zis: *S-a isprăvit!* Apoi, Și-a plecat capul și și-a dat duhul.

Evangeliiile ne sugerează că replicile rostite de Isus pe cruce au fost rostite fie înainte, fie după cele 3 ceasuri de întuneric. Discuția cu Maria e cel mai greu de plasat: dacă înainte sau după ceasurile de întuneric. Acel ***după aceea*** din Ioan 19:28 poate însemna în viziunea unor traducători și ***mai târziu după aceea***. Dacă ar fi să unim cele patru piese de puzzle am obține următorul tablou al crucii, următoarea ordine a replicilor rostite de Isus pe cruce:

1. *Tată, iartă-i căci nu știu ce fac!* (exact când e răstignit)
2. *Astăzi vei fi cu mine în Rai!*
3. *Femeie, iată fiul tău! / Iată mama ta!*

Cele trei ceasuri de întuneric (ceasul 6 - ceasul 9) – TĂCEREA LUI ISUS...

4. *Eli, Eli Lama Sabactani?*
5. *Mi-e sete!*
6. *S-a isprăvit!*
7. *În mâinile Tale îmi încredințez duhul!*

Dacă El poartă păcatul și este despărțit de Tatăl doar în cele trei ceasuri de întuneric, atunci înseamnă că primele trei replici sunt rostite când Tatăl încă nu-L părăsise. În primele trei replici se vede iubirea, harul, grija Sa pentru ceilalți, atât pentru cei apropiați (mama Sa), cât și pentru vrăjmașii Săi. Chiar înainte de ceasul al 3-lea Isus rămâne orientat spre CELĂLALT. Până în ultima clipă de dinainte de identificarea cu păcatul El este preocupat de celălalt uitând de Sine, de propria Sa suferință prezentă și viitoare.

Replica 4 izvorăște din realitatea despărțirii de Tatăl, iar ultimile trei replici au în vedere finalul, finalizarea slujbei prin împlinirea ultimei profeții din Scriptură, prin afirmarea încheierii slujbei de ispășire: *S-a isprăvit!*, prin declararea încrederii în Tatăl care-L părăsise (în mâinele Tale îmi încredințez duhul!). Avem aici o preasfântă menora cu 7 brațe

- Primele 3 replici: înainte de purtarea păcatelor - primele trei brațe.
- Brațul din mijloc- replica 4 izvorând din durerea despărțirii de Tatăl.
- Ultimile trei replici, la final când se pare că deja paharul fusese sorbit și Isus revenea în duh spre viață – ultimile trei brațe.

Primele trei replici sunt focalizate pe relația lui Isus cu semenii. Ultimile trei replici sunt focalizate pe relația Sa cu Tatăl. Iubirea de semenii și iubirea de Dumnezeu, dar între cele două lipsește iubirea de sine; între cele două este jertfirea de sine. Înainte să poarte paharul, Isus privește la semenii, la oamenii pentru care trebuia să moară: se roagă pentru ei, are grijă de nevoile lor spirituale dar și pământești, materiale, are grijă și de aproapele său, dar și de departele său, și de vrăjmaș, dar și de prieteni, rude. După sau la finalul sorbirii paharului, Isus privește către Tatăl, împlinește ultima profeție a Tatălui, Îi spune că Și-a finalizat lucrarea, Își declară încrederea totală în El, Lui încredințându-I DUHUL. Tabloul este tulburător. E un tablou tulburător al iubirii, al iubirii de semenii și al iubirii de Dumnezeu. Cum poți IUBI atât de mult pe cei care sunt CAUZA despărțirii tale de Tatăl, cauza suferinței eterne care bate la ușă? Înainte să se facă păcat pentru noi, Isus ne iubește. Dar după ce se face păcat pentru noi, Isus iubește pe Cel care L-a părăsit, care Și-a întors Fața, care L-a lovit fără rest cu focul judecării Sale. De-abia acum îmi dau seama cât de mult strălucește această menora sfântă a celor 7 replici sfinte de pe cruce. E menora iubirii desăvârșite. Isus își arată iubirea și încrederea față de Tatăl care Îl părăsise o veșnicie. Și își arată această iubire și această încredere ÎNAINTE de IZBĂVIRE, înainte de înviere, înainte de răsplătire, de mângâiere, de reabilitare, de smulgerea din cuptorul de foc, pe când era încă în întunericul de pe cruce. După ce ai suferit atât de mult, după ce ai parcurs un labirint etern de suferință, cum poți să îți mai încredințezi sufletul tocmai Celui care te-a trimis în acel labirint? Cum de nu ți-e teamă să îți încredințezi lui toată ființa Ta? Cum poți să mai mergi pe mâna Celui ce te-a rănit, a Celui ce te-a părăsit, a Celui care spre deosebire de Avraam de altădată nu a fost oprit de nimeni ci a înfipt cuțitul până la capăt? Cum poți să faci acest lucru când încă e întuneric, când încă ești pe cruce, când încă nu a venit lumina, mângâierea, reabilitarea? Cum poți ca în acest moment să fii preocupat să împlinești și ultima porunca și ultima profeție a Celui ce te-a părăsit? De ce nu a împlinit această ultimă profeție Isus înainte de ceasurile întunecate? De ce a lăsat-o pentru final? Tocmai ca să își arate încrederea și iubirea Sa desăvârșită față de Tatăl, care nu se pierde pe cruce, care se activează ÎNAINTE de părăsirea crucii, înainte de înviere. Isus își declară încrederea în reabilitare înainte de a se începe reabilitarea. Ce încredere! Ce iubire! *Mi-e sete!* – ca să împlinească Scriptura... până la final preocupat să asculte, să împlinească toate detaliile vocii Tatălui. *Mi-e sete!* Oare nu îi era sete de

la început? Dar oare îi era sete doar fizic? *O, nu!* Îi era sete de Dumnezeu, de părtășia cu Cel care-L părăsise, de viața alături de Tatăl, de glasul Celui care-L rănise, de privirea Celui care-L jertfise... Îi era sete de Tatăl! Și ce sete! Nici un cuvânt de reproș față de Tatăl. Nici o urmă de răceală față de Tatăl. Nici o ezitare în a merge în continuare pe mâna Lui, nici o umbră în iubirea Sa față de Tatăl... După ce suferă atât de mult pentru că acceptase voia Tatălui și renunțase la voia Sa, primul lucru pe care Isus I-L spune Tatălui este: *ÎMI este sete! Imi este dor de Tine!* După ce soarbe ultima picătură de Iad, când începe deja învierea în duh, după ce iese puțin la suprafață, primul lucru pe care-l face Isus este să ASCULTE de Tatăl, să Se așeze în poziția de totală SUPUNERE față de El, să împlinească ultima profetie, să-i raporteze ca unui stăpân că și-a isprăvit slujba, să Își încredințeze duhul în mâna Sa și să aștepte noi porunci, noi ordine, noi misiuni. Dacă un general și-ar trimite conștient și deliberat un ostaș într-o misiune în care acesta pierde tot și suferă enorm, pierde familie, prieteni, integritatea, demnitatea, valorile, trupul simțurile și apoi acest ostaș aflat încă în starea de pierdere totală se întânește cu cel care i-a dat misiunea, ce i-ar spune? I-ar spune oare calm și liniștit: *Mi-a fost dor de tine! Am împlinit misiunea, să trăiți! Ce misiune nouă îmi dați?* Dar exact acest lucru Îl face Isus pe când este încă în traumă, în moarte, în suferință. Și Isus nu o spune scrâșnind din dinți, de-abia abținându-se să nu izbucnească în reproșuri, nu o spune pentru că TREBUIE, ci o spune din inimă, din încrederea reală față de Tatăl, încredere care nu se pierduse. O eternitate de suferință nu a reușit să diminueze nici măcar un gram din încrederea și iubirea Fiului față de Tatăl. Iată Căpetenia credinței noastre! Iată singurul Erou al iubirii! Iată singurul Campion al încrederii!

O resursă pe care o avea Isus era că știa că și Tatăl pătimise. Dumnezeu era în Hristos împacând lumea cu Sine. Pe de o parte, Dumnezeu era în Hristos prin Fiul, pe de altă parte când Fiul era zdrobit pe cruce, inima Tatălui era zdrobită în cer. Când Fiul și Tatăl s-au despărțit, când ce era desăvârșit, una și de nedespărțit s-a rupt în două, oare putea suferi doar o parte? Ne aducem aminte de povestea picăturii de sânge și a copacului care s-a frânt. Suferința a fost reciprocă, a fost în sânul întregii Sfintei Treimi. Nu doar Isaac este cel ce pătimește, dar și Avraam. Și dintr-o anumită perspectivă e mult mai greu să fii Avraam decât Isaac. Dacă atunci când privim la cruce vedem doar suferința Fiului și nu vedem suferința întregii dumnezeiri, atunci suntem tare departe de înțelesul crucii. Dumnezeu era în Hristos împacând lumea cu Sine... Cât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Său Fiu, Isus, cel părăsit și abandonat, care nu Se vedea ca Cel care a dus greul, iar pe Tatăl ca pe Cel care a stat bine mersi sus în ceruri privind detașat la patimile Sale. El știa că Tatăl, deși despărțit de El, suferea împreună cu El. Fiul nu a mai văzut Fața Tatălui, dar Tatăl a văzut mereu Fața Îndurerată a Fiului. Părtășia dintre cei doi a fost frântă, dar Tatăl a rămas cu Fiul în suferințele Lui, suferind ÎMPREUNĂ cu FIUL. Și fiecare strop de suferință al Fiului a fost văzut de Tatăl și a fost simțit de inima îndurerată a Tatălui. Iată de ce Fiul când sfârșește slujba nu are resentimente față de Tatăl, ci-i spune: *Mi-a fost așa de dor de Tine! (Mi-e sete!). Ce mai am de împlinit din Scriptură? Am sfârșit misiunea... În mâinile Tale îmi încredințez duhul... mă așez total sub autoritatea Ta... ce misiune nouă îmi vei da?*

El știe că și Tatălui I-a fost dor. El știe că și Tatălui i-a fost greu. El a simțit propria suferință, dar NU A VĂZUT suferința Tatălui. Tatăl nu a purtat povara păcatului, dar a văzut TOATĂ suferința Fiului. Ambele poziții sunt extrem de dificile, fiecare cu dificultatea ei. Dar ideea de a VEDEA suferința celui drag este adesea mai grea decât aceea de a trece tu însuși prin acea suferință. Când vedeam suferința mamei mele bolnave îmi doream, dacă era cu puțință și voia Celui de sus, să fiu eu în locul ei, iar ea sănătoasă, liberă, veselă, zâmbitoare. În acele zile, luni mi-a fost greu să fiu, să trăiesc, să zâmbesc. Căci cum poți să te bucuri când persoana pe care o iubești cel mai mult zace în suferință? Când a trecut dincolo, suferința adusă de dorul despărțirii a fost eclipsată de bucuria că suferințele ei s-au sfârșit, că acum este în prezența Domnului. Această bucurie mi-a vindecat rana. Era mai bine, căci deși acum eu eram în suferință, suferința ei era încheiată pentru totdeauna și știam că stă pe deplin fericită în prezența Celui pe care-L iubise așa de mult. Suferința mea, dorul care-mi sfâșia inima, erau pe locul doi, nu mai contau. Improtant era că ea era bucuroasă. Bucuria pentru fericirea ei era mai mare decât întristarea pentru suferința mea. Această bucurie mi-a vindecat rana și mi-a arătat că o iubisem cu adevărat, că nu o iubisem interesat și egoist, că o iubisem gândindu-mă mai întâi la ea și apoi la mine, că o iubisem așa cum mă iubise ea, necondiționat și fără interese.

E cumplit de greu să vezi durerea celui pe care-l iubești. Dar eram în situația în care nu eu provocam această durere celui drag și nu eu eram cel care puteam să o opresc. Însă Tatăl cel din ceruri era cel care înfingea pumnalul în jertfa de pe altar. El era Cel care putea oricând să pună capăt durerii Fiului Său. Eternitatea suferinței Fiului devine eternitatea suferinței Tatălui. Două dimensiuni diferite ale suferinței, dar ambele la fel de mari. Fiul purta păcatul omenirii, dar nu vedea suferința Tatălui. Tatăl nu purta suferința Fiului, dar El vedea suferința Fiului și El era Cel ce o genera. La fel cum Fiul a reînnoit *o eternitate* decizia de a rămâne pe cruce, la fel și Tatăl, a reînnoit *o eternitate* decizia de a împlini până la capăt judecata împotriva Fiului. Oare aceasta să însemne: *Te iubesc cu o iubire veșnică!?* Suferința dumnezeirii este de două ori infinită. E suferința infinită a Fiului, dar și suferința infinită a Tatălui. Este o suferință totală care cuprinde toate dimensiunile posibile ale suferinței, și suferința celui părăsit, dar și suferința celui ce vede durerea celui drag.

Isus știa suferința Tatălui... iată marea sa resursă. Deși era singur și părăsit de Tatăl, totuși nu era singur în suferință. Cineva suferea clipă de clipă împreună cu el. Tatăl era cu El, nu în părtașia minunată de altădată, ci în însăși suferința Lui. Suferința cea grea și chinuitoare era acum cea care media legătura cu Tatăl.

Ne amintim de Iov. Iov îl vede pe Dumnezeu acolo sus în cer, detașat și indiferent față de suferința sa atât de mare. Iată una din erorile lui Iov. Oare așa să fi fost? Nicidecum! Dumnezeu suferea împreună cu Iov. Fiecare lacrimă ce crugea pe obrajii lui Iov curgea și pe Fața lui Dumnezeu, fiecare strop de suferință al lui Iov era resimțit cu mare intensitate de Tatăl lui din ceruri. Totuși la final Dumnezeu îi ascunde acest lucru lui Iov și-i arată dimensiunea suveranității și a puterii Sale? Oare de ce? Pentru că principala nevoie a lui Iov era să înțeleagă ce înseamnă

că el este om și Dumnezeu este Dumnezeu. Și atunci Dumnezeu Își ascunde lacrimile de Iov și-i arată dimensiunea suveranității și a stăpânirii Sale. Dar cel ce s-a făcut un singur duh cu noi, suferă împreună cu noi, și El este Cel care duce de fapt greul suferinței (vezi comentariile pe acest subiect din 2 Cor. cap.1a). Dar Isus nu face eroarea lui Iov. De aceea nu are nici cel mai mic resentiment față de Tatăl, căci au dus greul ÎMPREUNĂ, au adus jertfa ÎMPREUNĂ. Isus e bucuros nu doar că suferința Sa s-a isprăvit, ci că și suferința Tatălui s-a isprăvit.

În marile dureri ale vieții când cerul pare să tacă diavolul ne zugrăvește în mintea noastră (ca și la Iov) imaginea următoare: noi zacem pe pământ în dureri cumplite, iar sus în ceruri, Cel care are puterea să ne scoată într-o secundă din acele dureri, stând liniștit, detașat, departe de suferință, destul de rece și indiferent, deloc sensibilizat de durerea noastră... decizând să prelungească chinurile și privind cum noi ne zbatem ca un pește pe uscat. Dar oare așa să fie? Iată ce ne spune David:

Capitolul 56

Către mai marele cântăreților. Se cântă ca „Porumbel din stejari depărtați”. O cântare de laudă a lui David. Făcută când l-au prins filistenii la Gat.

1. Ai milă de mine, Dumnezeule! Căci niște oameni mă hărțuiesc. Toată ziua îmi fac război și mă chinuiesc.
2. Toată ziua mă hărțuiesc potrivnicii mei; sunt mulți, și se războiesc cu mine ca niște trufași.
3. Ori de câte ori mă tem, eu mă încred în Tine.
4. Eu mă voi lăuda cu Dumnezeu, cu cuvântul Lui. Mă încred în Dumnezeu și nu mă tem de nimic: ce pot să-mi facă niște oameni?
5. Întruna ei îmi ating drepturile și n-au decât gânduri rele față de mine.
6. Uneltesc, pândesc și îmi urmăresc pașii, pentru că vor să-mi ia viața.
7. Ei trag nădejde să scape prin nelegiuirea lor: doboară popoarele, Dumnezeule, în mânia Ta!
8. ***Tu numeri pașii vieții mele de pribeag; pune-mi lacrimile în burduful Tău: nu sunt ele scrise în cartea Ta?***
9. Vrăjmașii mei dau înapoi în ziua când Te strig: știu că Dumnezeu este de partea mea.
10. Eu mă voi lăuda cu Dumnezeu, cu cuvântul Lui, da, mă voi lăuda cu Domnul, cu

cuvântul Lui.

11. Mă încred în Dumnezeu și nu mă tem de nimic: ce pot să-mi facă niște oameni?

12. Dumnezeule, trebuie să împlinesc juruințele pe care Ți le-am făcut; Îți voi aduce jertfe de mulțumire.

13. Căci mi-ai izbăvit sufletul de la moarte, mi-ai ferit picioarele de cădere, ca să umblu înaintea lui Dumnezeu, în lumina celor vii.

Oare am meditat suficient la suferința și lacrimile lui David? 11 ani de zile, anii cei mai frumoși ai tinereții să fii HĂRȚUIT mereu de oameni răi? Și acest lucru să fie pe nedrept? Ba mai mult să fie în situația în care tu ai izbăvit poporul de Filistenii și s-ar fi convenit măcar să te lase în pace? Tu ai riscat, te-ai implicat în bătălie și i-ai salvat. Și ce primești în schimb? Hărțuire după hărțuire. Ai fost vreo zi sau vreo săptămână HĂRȚUIT? Nu e cumplit de greu? Și toate aceste lucruri i s-au întâmplat lui David 11 ani, în situația în care el era cel mai credincios tânăr din Israel, în situația în care el se încrezuse în Domnul, și spre deosebire de ceilalți tineri renunțase la multe oferte și făcuse din Domnul desfătarea sufletului său. Și iată ce primește în schimb de la oameni, de la viață și în cele din urmă de la Domnul. Atâtea *de ce-uri*, atâtea zbateri, atâtea pericole, atâtea confruntări cu oamenii și în viitor nici un orizont, nici o lumină la capătul tunelului. Nu cred că am meditat suficient la suferințele și lacrimile lui David. Și în această perioadă când cerul tăcea, David nu vede cerul indiferent. Nu-L vede pe Domnul rece și străin de durerea sa, ci iată ce spune el:

- ***Tu numeri pașii vieții mele de pribeag; pune-mi lacrimile în burduful Tău: nu sunt ele scrise în cartea Ta?***

El Îl vede pe Domnul NUMĂRÂND pașii lui, Îl vede pe Domnul numărând fiecare pas al său înainte, fiecare nouă zi de suferință. David nu ar fi putut spune cu precizie câți pași făcuse în acest labirint, cât timp trecuse, câtă suferință suportase. Dar Dumnezeu ȘTIA cu precizie maximă. Căci El număra fiecare pas înainte al lui David. Apoi David mai vede o carte înaintea Domnului... o carte în care lacrimile sale sunt trecute cu grijă de Domnul Însuși. E cartea Domnului, scrisă cu mâna Lui. E o carte scrisă înainte de a se naște David și totuși care Se scrie încă. Domnul a trecut sau trece fiecare lacrimă a lui David acolo. Dumnezeu notează în acea carte fiecare strop de suferință din viața lui David. Scrie în amănunt ce a simțit când a fugit prima dată de Saul, ce a simțit când a fost batjocorit de Nabal, ce a simțit când.... David poate uita propria sa suferință, dar Domnul nu. Ea este scrisă în cartea Sa în amănunt. Dar de ce ar scrie Domnul în cartea Sa toate lacrimile unui amărât de păcătos? Dacă ai scrie o carte, ce ai trece în ea? Ceva important, valoros, semnificativ desigur... În cartea Sa Dumnezeu scrie toate lacrimile lui David, căci ele sunt valoroase, semnificative pentru El. Căci David nu suferă din

prostia lui, ci din voia lui Dumnezeu, pentru că merge pe mâna lui Dumnezeu. El suferă prin credință și fiecare strop de suferință arată încrederea sa în Domnul, iubirea sa față de Domnul. Numele Domnului este glorificat, inima Sa defătată de iubirea lui David și gura vrăjmașilor Domnului amuțită. David crede că suferința sa are un rol, că nu este în van, că în planul divin ea are un rost esențial și că este trecută cu însăși mâna lui Dumnezeu în cartea sa cea sfântă. Și Dumnezeu trece cu mare precizie fiecare lacrimă și o face și de dragul lui David, pentru ca TOȚI să știe că David îl iubește mult pe Domnul și ca toți să știe de ce îl va răsplăti așa de mult pe David. Fiecare întristare ușoară de acum va genera o greutate eternă de slavă mai târziu. Dumnezeu ține cu o precizie dumnezeiască evidența lacrimilor noastre pentru El pentru a ști CÂT de mult să ne proslăvească și pentru a nu rămâne nici un pas înainte nerăsplătit cu bogății cerești. David Îl mai vede pe Domnul stând în spatele Lui și adunând cu mâna Sa gingașă fiecare lacrimă din ochii lui săi, și punându-le cu grijă în burduful Său. Lacrimile lui David sunt de PREȚ înaintea Domnului. Ele nu se risipesc pur și simplu, nu se pierd în uitare, nu se dispar în neant. Dumnezeu le aduce cu grijă și le păstrează într-un burduf al Său. De ce? Ce va face Dumnezeu cu lacrimile adunate cu grijă în acel burduf? Din acele lacrimi Dumnezeu va face prin David și lui David ceva atât de frumos.... Știm ce a urmat în viața lui David, rolul său mesianic în planul divin, chipul lui Hristos zidit și revelat în viața sa, slava eternă care-L așteaptă. Toată slava davidică a fost zidită din lacrimile adunate cu grijă în burduful divin. Nici una nu s-a uitat, nici una nu s-a risipit, nici una nu a fost lăsată nerăsplătită.

Și David simte în acest proces că Dumnezeu plânge împreună cu el. Cel care stă în spatele lui și-i adună lacrimile o face simțind durerea lui, suferind împreună cu el. Când David a fost înălțat ca împărat nu doar durerea sa a luat sfârșit dar și durerea Domnului pentru el.

Când suntem în labirintul întunecat oare vedem ce vedea David care-L prefigura pe Fiul? Oare rămânem în eroarea lui Iov sau pășim spre înălțimile davidice? Oare vedem că lui Dumnezeu ÎI PASĂ de suferința noastră, că suferă împreună cu noi, că El duce greul, că și El VREA MAI Mult decât noi să se încheie acea suferință, că adună cu grijă fiecare lacrimă în burduful său, că suferința noastră e prețioasă înaintea Sa? Trebuie însă să parcurgem labirintul, dacă s-ar fi putut altfel, El ne-ar fi spus. Dacă ar fi fost cu puțință să se depărteze paharul de la noi s-ar fi depărtat. Suferința noastră nu are nimic plăcut în sine înaintea Lui și aduce doar întristare și durere inimii Tatălui nostru. Dar nu se poate altfel... nu este altă cale... ca și la Isus, mântuirea noastră poate avea loc doar PRIN CRUCE. Dar la vremea potrivită, când vom fi învățat toate lecțiile labirintului, El va pune capăt durerii cu bucurie! Te-ai gândit vreodată că El suferă mai mult decât tine în labirintul în care ești? Te-ai gândit vreodată că el vrea mai mult ca tine să ieși din acest labirint? Te-ai gândit că poate tu întârzii ieșirea din labirint prin necredința ta, prin greutatea cu care înveți lecțiile labirintului? Și când va fi momentul să ieși din labirintul prezent (ori care ar fi el... unul mic sau mare...) te vei gândi doar la bucuria ta sau te vei gândi și la bucuria Lui? Te vei gândi doar că suferința ta s-a încheiat sau și că durerea Sa din acel labirint a luat sfârșit?

Fiul știa că și Tatăl suferise alături de El și că finalul labirintului Său era și finalul labirintului Tatălui. Trecuseră ÎMPREUNĂ prin jertfă, de aceea, pentru că știa că Tată îi fusese de fapt aproape este atât de liber să rămână în ascultare de El, să își încredințeze duhul în mâna Sa! Dar tocmai mâinile Sale înfipseaseră pumnalul judecății în inima lui Hristos! Ei bine, tocmai în aceste mâini Hristos își încredințează duhul, destinul, întreaga sa ființă!

Oare Iov, din mijlocul traumei, mai putea să-și încredințeze viața, sănătatea, trupul, destinul, familia, casa, afacerile în mâinile Celui ce trimisese acele necazuri peste El? Oare după ce îți arde casa poți așa de ușor să îți încredințezi din nou casa în mâinile lui Dumnezeu? Duhul lui Hristos fusese străpuns de pumnalul judecății din mâna Tatălui, El Își încredința tocmai în mâinile Tatălui tocmai acest duh străpuns!

Învață de la Hristos! Învață să fii Rege! Viața ta va fi plină de labirinturi dar și de ieșiri din labirint. În următorul labirint, când îi simți capătul, dar puțin înainte de capăt, nu rata momentul, ci fii rege rugându-te astfel:

- *Doamne, cât de dor mi-a fost de Tine! Nu problemele mele nerezolvate, nu împotrivirea oamenilor, ci faptul că te-am simțit mai puțin, faptul că nu Ți-am mai auzit cu claritate glasul și că întunericul și glasul batjocoritorului mi-a tulburat părtășia cu Tine... iată marea și adevărata greutate a labirintului. Dar acum Tu ești aproape, izbăvirea și răsplătrile sunt în mâinile Tale! Simt deja adiera prezenței Tale și sufletul meu se înviorează, înviază, înflorește din nou... Mi-e sete, mi-e dor de Tine! Ce greu e fără să Îți simt prezența! Dar acum ești aproape, și lacrimile ce se scurg încă pe obraji sunt printre ultimile! Și mă gândesc la bucuria Ta în ziua în care-mi vei scoate sufletul din groapă. Mă gândesc la faptul că suferința Ta pentru labirintul meu se va încheia. Ajută-mă ca în ultimii pași ai labirintului să împlinesc tot ce trebuie împlinit din planul Tău pentru viața mea și să ascult în amănunț de voia Ta. Acum la capătul labirintului vreau ca grija mea să nu fie să ies mai repede din labirint, ci să împlinesc toate poruncile Tale de la capătul labirintului.*

Acum la capătul labirintului, nu am de ce să mă plâng, nu am ce să-Ți reproșez, ci pot doar să mă înfățișez ca un rob umil înaintea Ta și să-ți spun că s-a isprăvit, că Ție îmi încredințez întreaga viața și aștept cu nerăbdare următoarele Tale porunci, aștept cu liniște următoarele labirinturi în care Tu mă vei trimite.

Isus Își dă duhul. Se isprăvise? Și ce se întâmplă apoi? Ce se întâmplă cu Isus până la înviere? Petru este singurul care ne vorbește explicit despre intervalul dintre moarte și înviere:

13. Și cine vă va face rău, dacă sunteți plini de râvnă pentru bine?

14. Chiar dacă aveți de suferit pentru neprihănire, ferice de voi! „N-aveți nicio teamă de ei și nu vă tulburați!

15. Ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn.” Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă,

16. având un cuget curat; pentru ca cei ce bârfesc purtarea voastră bună în Hristos să rămână de rușine tocmai în lucrurile în care vă vorbesc de rău.

17. Căci este mai bine, dacă așa este voia lui Dumnezeu, să suferiți pentru că faceți binele decât pentru că faceți răul!

18. Hristos, de asemenea, a suferit o dată pentru păcate, El, Cel Neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu. ***El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh,***

19. în care S-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare,

20. care fuseseră răzvrătite odinioară, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se făcea ***corabia în care au fost scăpate prin apă*** un mic număr de suflete, și anume opt.

21. Icoana aceasta închipuitoare ***vă mântuiește acum pe voi,*** și anume ***botezul,*** care nu este o curățare de întinăciunile trupești, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu, prin învierea lui Isus Hristos,

22. care stă la dreapta lui Dumnezeu, după ce S-a înălțat la cer și Și-a supus îngerii, stăpânirile și puterile.

Capitolul 4

1. Astfel, dar, fiindcă Hristos a pățimit ***în trup,*** înarmați-vă și voi cu același fel de gândire. Căci cel ce a pățimit ***în trup*** a sfârșit-o cu păcatul;

2. pentru ca, ***în vremea care-i mai rămâne de trăit în trup,*** să nu mai trăiască după poftele oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu.

3. Ajunge, în adevăr, că în trecut ați făcut voia neamurilor și ați trăit în desfrânări, în poftă, în beții, în ospete, în chefuri și în slujiri idolești neîngăduite.

4. De aceea se miră ei că nu alergați împreună cu ei la același potop de desfrâu și vă batjocoresc.

5. Dar au să dea socoteală înaintea Celui ce este gata să judece viii și morții.

6. ***Căci*** tocmai în vederea aceasta a fost vestită ***Evanghelia și celor morți,*** pentru ca să

fie *judecați* ca oameni **în trup**, dar să trăiască după Dumnezeu **în duh**.

(2 Petru 3:13-4:6)

Are Pavel lucruri grele de înțeles, dar nici Petru nu este mai prejos. *A fost omorât în trup dar a înviat în duh*. Dar învierea nu are loc decât după moarte. Deci învierea în duh este precedată de o moarte în duh. Omorârea lui Isus în trup a însemnat și o moarte a duhului. Purtarea păcatelor, despărțirea de Tatăl au generat această moarte în duh. Cel care a purtat păcatele în trupul Său pe lemn, a purtat păcatele și în duhul Său. Duhul Său a fost invadat de moarte, de păcate, de despărțire de Tatăl. Totuși Se pare că o parte a duhului Său a rămas neinvadată, neatinsă. Este ca și cum Templul ar fi fost tot profanat și umplut cu oase de morți, dar mai puțin locul preasfânt. De ce spune acest lucru? Căci încrederea lui Isus în Tatăl rămâne vie, neatinsă de moarte. El, prin încercarea în Tatăl, alege să soarbă paharul până la capăt și înainte de reabilitare, pe când era încă pe cruce, în moarte, El își declară, cum am demonstrat, încrederea deplină în Tatăl. Primul Adam este atins de păcat și de moarte și încrederea sa în Domnul este mutilată pentru totdeauna. Al doilea Adam poartă păcatele și moartea asupra Sa, dar încrederea Sa în Domnul rămâne neclintită. Aici apare diferența între a purta păcatul tău și a purta păcatul altuia. Aici apare diferența între primul Om (care era doar un OM) și al doilea Om care era și Fiul lui Dumnezeu. Cel rău nu avea nimic în Isus. Pe de altă parte Isus era Fiul lui Dumnezeu. El putea purta păcatele omenirii fără ca încrederea Sa în Tatăl să moară. Înăluntru Său a rămas deci o zonă neatinsă de moarte. Când Adam a păcătuit, el a fost părăsit de slava lui Dumnezeu și inima sa s-a umplut de răzvrătire față de Domnul. Când al doilea Adam poartă păcatele omenirii, el este invadat de moarte, dar nu este umplut de răzvrătire. Răzvrătirea adusă de păcat, de moarte, nu poate intra în Locul Preasfânt, în sediul încrederii lui Isus în Tatăl. Deci nu cred că greșim când spunem că Isus nu este umplut ca primul Adam în întregime de moarte. Moartea intră în Templul ființei Sale, în El în întregime și totuși Locul Preasfânt nu este atins de moarte. Și aceasta pentru că El Însuși nu păcătuișe, și aceasta pentru că era Fiul lui Dumnezeu și putea primi păcatele omenirii fără ca aceasta să-i invadeze întreaga ființă. Acest loc preasfânt de care vorbim era umplut de divinitatea lui Isus. Tatăl mai era și El acolo? Greu de răspuns. Tatăl părăsise oare doar curtea Templului și doar Locul Sfânt, dar mai rămăsese în Locul Preasfânt? Dacă Locul preasfânt nu era atins de păcat, atunci poate da.. și poate acest lucru înseamnă că Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine. Sau poate nu și acea viață, lumină rămasă în Locul Sfânt, izvora doar din divinitatea Fiului.

Această zonă neinvadată de întuneric, de răzvrătire, de păcat, de moarte, această zonă a încrederii lui Isus în Tatăl, face posibilă învierea. Păcatul aduce cu sine răzvrătire. Când Templul ființei lui Isus a fost invadat de păcatele noastre, acestea au adus probabil cu ele și o cumplită răzvrătire față de Tatăl. Dar acestei răzvrătiri I s-a opus încrederea deplină din Locul Preasfânt. Răzvrătirea nu a intrat în Locul Preasfânt. Încrederea din Locul Preasfânt a zdrobit răzvrătirea din restul Templului. Nașterea lui Isaac nu a putut avea loc decât prin credința lui Avraam. Învierea lui Isus nu putea avea loc decât pe baza credinței lui Isus. Isus trebuia să își păstreze

până la capăt încrederea în Tatăl pentru ca învierea să poată avea loc. Isus trebuia să creadă în propria Sa înviere pentru ca Tatăl să Îl poată învia din nou. În Isus acea zonă a ÎNCREDERII în Tatăl și în promisiunile Sale trebuia să rămână desăvârșită. Iar Isus crede în înviere până la capăt. El crede promisiunea Tatălui: *și nu vei îngădui Unsului Tău să vadă putrezirea...* El vorbește despre ea ucenicilor. Iar la final pe cruce invocă, dacă vreți, învierea spunând: *S-a isprăvit! În mâinile Tale îmi încredințez duhul...* La fel ca și Avraam trebuia să creadă împotriva oricărei nădejdi în promisiunea învierii pentru ca învierea să poată avea loc. De altfel El nu putea parcurge labirintul purtării păcatelor până la capăt dacă nu credea în învierea Sa. Pentru bucuria care-I era pusă înainte El a dispreguit rușinea.

Isus moare în trup, dar înviază în duh. Deci povara purtării păcatelor se isprăvește pe cruce. El putea purta păcatele doar în trup. Acum înviază în duh, deci părtășia cu Tatăl se reface. Curțile Templului și a Locului sfânt invadate de moarte sunt reumplute de Tatăl cu VIAȚĂ. Noi nu ne dăm seama că cea mai mare minune din istoria eternității a fost învierea lui Isus. Și nu învierea trupului era marea provocare, ci învierea duhului Său, care apoi genera învierea trupului. Primul Adam a muri în duh și apoi în trup. Drumul spre învierea trupului este ACELAȘI. Întâi se înviază în duh și apoi în trup. Trupul urmează DUHUL în această paradigmă. Deci marea provocare era învierea în duh a lui Hristos. Templul ființei lui Isus este invadat de moarte, de păcatele omenirii, de identitățile noastre păcătoase, de despărțirea de Tatăl, de pedeapsa eternă a judecății divine. Este ca și cum un ocean infinit cu apă curată (Templul Ființei lui Isus) este penetrat de otravă. Tot acest ocean fără sfârșit este infectat cu otravă. Rămâne doar o mică insuliță de apă (Locul Preasfânt – sediul încrederii lui Isus în Tatăl) neinfecată. Oceanul este infinit, iar caracteristica otravei este că nu mai poate fi separată de apă, că nu mai pleacă din apă, că nu dispăre, că unde se instalează, se instalează pentru totdeauna. Cum va avea loc curățirea oceanului, învierea sa? Și pe ce bază? Căci otrava unde se așează rămâne pentru totdeauna. Cum poți purta o pedeapsă eternă și totuși să mai fii scos din această pedeapsă? Cum mai poți spera că oceanul va fi din nou PLIN doar cu apă vie, cu apă curată? Înțelegem noi ce PUTERE este pusă în joc? E vorba de PUTEREA de purta în Tine Însuți o pedeapsă eternă și totuși să nu fii strivit de ea, și totuși să scapi de ea. E vorba de puterea de a-ți păstra încrederea deplină în Dumnezeu când tot lăuntrul tău este invadat de moarte. E vorba de puterea de a readuce la viață Templul infinit al lui Isus umplut de moarte. De câtă putere e nevoie pentru ca moartea din Templul ființei lui Isus să fie topită în Isus și apoi tot templul să fie reumplut cu VIAȚĂ?

În cele din urmă înțelegem că Isus a murit în locul nostru ca noi să trăim. Dar ca noi să trăim, nu trebuia că El să rămână în moarte? Cum e posibil ca și noi și El să rămână în viață? Dar de fapt fără învierea lui Isus nu ar fi existat nici învierea noastră. Căci atunci când viața reumple Templul ființei lui Isus, ea readuce la viață nu doar indentitatea lui Isus, ci și identitățile noastre care erau înglobate în El. Noi am fost îngropați împreună cu El și am înviat împreună cu El, ne spune Pavel. Fără învirea Lui nu ar fi avut loc nici învierea noastră. Isus este Fiul. Este mai mare decât veșnicia. Moartea eternă, pedeapsa eternă pentru păcat poate fi împlinită în EL, fără ca El

să rămână în moarte și pedeapsă. Pe de altă parte, după ce soarbe paharul, Locul PreaSfânt rămâne CURAT. Când Dumnezeu privește la Fiul care spune: *S-a isprăvit!*, El nu mai vede nici un păcat, ci doar ÎNCREDEREA neatinsă, desăvârșită a Fiului în El. Și atunci Dumnezeu poate dărui Fiului VIAȚA, ÎNVIEREA. E ușor să înviezi din morți în trup. E mai greu să înviezi duhul unui animal. E și mai greu să înviezi duhul unui om. Dar să readuci la VIAȚĂ pe FIUL? Să reumpli cu VIAȚĂ DUMNEZEIASCĂ lăunturul mai mare decât eternitatea a Fiului? E nevoie de TOATĂ manifestarea PUTERII DUMNEZEIEȘTI a Tatălui. Primul Adam este plămădit ca un trup. Și Dumnezeu îi suflă în nări suflare de viață. Dar la al doilea Adam, Dumnezeu trebuie să facă la fel. Al doilea Adam zace în moarte. E nevoie de suflarea de viață a Tatălui pentru a avea loc ÎNVIEREA. Isus nu se poate învia singur. Isus nu S-a înviat pe Sine din morți. El putea fi înviat doar de Tatăl. Doar Tatăl avea dreptul și doar Tatăl avea PUTEREA să îl învieze. Și dacă la primul Adam a suflat un foarte, foarte puțin din preaplinul Său și Adam a devenit un suflet viu, la al doilea Adam, Dumnezeu a trebuit să SUFLE cu TOATĂ PUTEREA SA DUMNEZEIASCĂ, pentru ca Al doilea Adam să învieze, să se nască și să fie făcut de această dată un duh dătător de viață. Al doilea Adam primește întreaga suflare a dumnezeirii, putând la rândul Său să dea viață cui dorește.

Dar oare când și cum a suflat Tatăl duhul învierii asupra Fiului? A avut loc într-o clipă imediat după ce Fiul Și-a dat duhul pe cruce? Fiul Își încredințează Tatălui un duh plin de trauma și rănilor morții. Și-l încredințează Tatălui pentru a-L învia, vindeca, reabilita. Cum? Când are loc procesul reumplerii cu viață a duhului lui Isus? E într-o clipă? E un proces? Oare după ce Își dă duhul, Viața începe să reumple duhul lui Isus? Oare acest proces a fost finalizat doar după acele trei zile (sau mai exact o zi și două jumătăți de zi)? Căci spune trei zile... dar nu sunt trei zile pline. Isus moare în prima zi de Paște pe la ceasul al noulea, deci pe la 3 P.M., 3 după-amiaza. Până la ora 24 se scurge prima zi. Apoi urmează ziua de Sabat de la 24 la 24, deci o zi plină, 24 de ore – e vorba de a doua zi. Apoi se scurge noaptea zilei a treia... de la 24 până când se făcea lumină, probabil în jur de 4-5 dimineața (când începea să se lumineze). Se scurg deci câteva ceasuri și din ziua 3. În acest sens a treia zi sau după trei zile. E vorba de fapt de o zi plină (24h) și încă 9 ore din prima zi și vreo 4 ore din a treia zi... Deci în total aproximativ 37 de ore. Iată timpul petrecut de trupul lui Isus în mormânt și dacă vreți timpul petrecut de duhul lui Isus între momentul morții fizice de pe cruce și momentul învierii și înfățișării în slavă înaintea Tatălui.

Isus nu Se înfățișează în duh înaintea Tatălui. Semnul victoriei era tocmai învierea Sa și în trup. El trebuia să intre victorios pe porțile Cerului, de aceea trebuia să intre în trup proslăvit. Trupul proslăvit era dovada puterii răscumpărătoare a lucrării Sale, dovada puterii ispășirii păcatului și a înnoirii tuturor lucrurilor. Desigur Isus nu putea învia prea repede. Era nevoie ca moartea Sa să fie dovedită. Altfel s-ar fi spus că nu ar fi murit cu adevărat. Și atunci trupul trebuia să petreacă mai mult de 24 de ore în mormânt. Dar ce se întâmplă în acest timp cu DUHUL lui Isus? În primul rând înviază și este sau începe să fie reumplut cu viață. Se reface instantaneu sau treptat părtașia cu Tatăl? Tatăl suflă în El suflarea Sa de viață. Dar unde stă și ce face Isus în duh?

Petru ne dezvăluie taina: se duce să propovăduiască duhurilor din închisoare. Se pare că se duce deci în Locuința Morților. Ne aducem aminte de imaginea țapului pentru Azazel, când țapul ce purta păcatele norodului era alungat în pustie. Și putem spune că în chip simbolic Isus împlinește și această imagine profetică coborând în IAD, în Locuința Morților. Dar spun în chip simbolic pentru că, păcatul a fost purtat și ispășit în trupul Său pe cruce și lucrarea de ispășire se isprăvisese deja pe cruce. Iar acum El înviase în duh. Prin învierea în duh, Isus reintrase în spațiul Cerului, al Împărăției lui Dumnezeu. Iată de ce au sens cuvintele spuse tâlharului: *Astăzi, vei fi cu Mine în Rai...* Isus coboară în Locuința Morților ca un reprezentant al Cerului, ca o prelungire a Raiului. El era deja protejat de prezența Tatălui. Lucrarea Se isprăvisese. El intră în ÎNCHISOAREA duhurilor ca un BIRUITOR. El împlinește următoarea misiune primită de la Tatăl. Și aici începe misterul. El este deja în RAI. Am înțeles că nu putea să se înfățișeze încă în sala tronului în văzul tuturor. Avea să o facă în trup. Dar de ce coboară tocmai în închisoarea duhurilor? De ce nu este ascuns pentru această puțină vreme într-un alt loc? De ce nu este ascuns într-o anticameră a Raiului? De ce este trimis în închisoarea duhurilor? Toate cele 37 de ore le petrece în închisoare sau doar o parte din ele? Tot Petru ne ajută în Fapte 3. Primul răspuns este: CA SĂ SE ÎMPLINEASCĂ SCRIPTURILE. De ce ca să se împlinescă Scripturile? Să citim cu atenție cuvintele lui Petru:

22. Bărbați israeliți, ascultați cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, Om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți;

23. pe Omul acesta, dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinaintea a lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege.

24. Dar Dumnezeu L-a înviat, **dezlegându-l legăturile morții**, pentru că nu era cu putință să fie ținut de ea.

25. Căci David zice despre El: „Eu aveam totdeauna pe Domnul înaintea mea, pentru că El este la dreapta mea, ca să nu mă clatin.

26. De aceea, mi se bucură inima și mi se înveselește limba; chiar și trupul mi se va odihni în nădejde:

27. **căci nu-mi vei lăsa sufletul în Locuința morților și nu vei îngădui ca sfântul Tău să vadă putrezirea.**

28. Mi-ai făcut cunoscut căile vieții și Mă vei umple de bucurie cu starea Ta de față.”

29. Cât despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit, fraților, să vă spun fără sfială că a murit și a fost îngropat; și mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi.

30. Fiindcă David era proroc și știa că Dumnezeu îi făgăduise cu jurământ că va ridica pe unul din urmașii săi pe scaunul lui de domnie,
31. despre învierea lui Hristos a prorocit și a vorbit el, când a zis că **sufletul Lui nu va fi lăsat în Locuința morților** și trupul Lui nu va vedea putrezirea.
32. Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai Lui.
33. Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți.
34. Căci David nu s-a suit în ceruri, ci el singur zice: „Domnul a zis Domnului meu: „Șezi la dreapta Mea,
35. până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.”
36. Să știe bine, dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus pe care L-ați răstignit voi.”

(Fapte 2:22-36)

Deci David profetise că sufletul lui Mesia nu va fi lăsat în Locuința Morților. Dar aceasta înseamnă că sufletul lui Mesia avea să ajungă în Locuința Morților. Deci profețiile mesianice preziceau următorul traseu al lui Mesia:

- Moartea pe cruce;
- Sulfetul lui Mesia Se duce în locuința morților;
- Învierea deplină (trup, duh) a lui Mesia;
- Înălțarea lui Mesia la dreapta Tatălui;

Deci Isus înviat în duh se duce în Locuința Morților după Scripturi. Și se pare că acolo rămâne până la învierea deplină (în trup!).

Și e interesant că Petru și în prima sa epistolă ajunge la dreapta Tatălui (vezi 1 Petru 3:22). Marea problemă este că pasajul din **1 Petru 3:18-22** nu doar reface traseul mesianic al lui Isus: moarte pe cruce - înviere în duh - în Locuința Morților, înviere - la dreapta Tatălui. Pasajul zăbovește puțin pe ceea ce a făcut Isus în Locuința Morților. Acest lucru nu mai este profetizat de Vechiul Testament. Petru l-a aflat probabil direct de la Isus după înviere. Isus coboară în Locuința Morților. Dar acolo nu doar așteaptă învierea. Acolo, El propovăduiește duhurilor din închisoare și în mod special acelor care au trăit înainte de potop. Isus trebuia să ajungă în Locuința Morților. El trebuia să parcurgă traseul morții până la capăt. În mod cert vizitarea

Locuinței Morților nu este ceva plăcut. El nu intră ca un vinovat totuși. El nu este chinuit. Flăcările nu Îl ating. El este înviat în duh. Este neprihănit. El dimpotrivă PROCLAMĂ, vestește, propovăduiește un MESAJ. Dar oare tuturor din Locuința Morților, inclusiv generației contemporane cu NOE de care este interesat Petru, sau DOAR acestei generații? Ambele posibilități sunt deschise. Observ că Petru vrea să ajungă la CORABIA lui NOE ca apoi să ajungă la BOTEZ. CORABIA în care ei au fost mântuiți prin apă prefigurează BOTEZUL prin care noi suntem acum mântuiți. Ei intră în CORABIE și sunt mântuiți de apă prin apă sau de judecată prin judecată. Prin Botez noi intrăm în Hristos, murim și înviem împreună cu El, trecem în El prin judecată, dar fiind astfel izbăviți de judecată. Pertu pare să insiste pe dimensiunea subiectivă a botezului: mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu prin învierea lui Isus. Corabia i-a mântuit pe cei 8 pentru că au intrat în ea. Hristos ne mântuiește pentru că intrăm în El prin botez. Pentru Petru botezul care mântuiește nu este un ritual, ci MĂRTURIA unui cuget curat prin învierea lui Isus. Acest botez nu ne-a mântuit, ci ne mântuiește ACUM pe noi. În mod cert Petru asociază imaginea morții și a învierii lui Isus, cu imaginea corăbiei și a botezului. Motivul este evident. El vrea să ne demonstreze că mântuirea noastră e posibilă doar prin unirea noastră cu Hristosul care a murit și a înviat. Și după ce face acest lucru, concluzia din 4:1-2 este firească:

1. Astfel, dar, fiindcă Hristos a pățimit în trup,

înarmați-vă și voi cu același fel de gândire.

(pentru că sunteți una cu El și doar fiind una cu El, adică în CORABIE, sunteți mântuiți)

Căci cel ce a pățimit în trup a sfârșit-o cu păcatul;

2. pentru ca, în vremea care-i mai rămâne de trăit în trup *(adică în BISERICA de pe pământ)*, să nu mai trăiască după poftele oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu.

Isus este acum în spațiul vieții, al ascultării de Dumnezeu. A fi una cu El acum și aici înseamnă a fi în spațiul ascultării de Dumnezeu. Iar dacă nu ești una cu El, nu ești în corabie, nu ești în spațiul mântuirii. Hristos în trup a pățimit. Noi ne identificăm cu Hristos, dar noi mai suntem încă în trup. E logic să ne așteptăm și noi la patimi în trup. Mântuirea e posibilă doar prin unirea cu Hristos, adică doar prin intrarea în corabie, dar acest lucru înseamnă unirea atât cu moartea lui Isus, dar și cu ascultarea Lui, și apoi și cu suferințele Sale care decurg din ascultarea Lui. Noi visăm la o mântuire doar prin unirea cu moartea Sa, cu alte cuvinte la o iertare de păcate fără o schimbare a vieții. Sau visăm apoi la o unire cu moartea și cu viața Sa, dar fără părtașia cu suferințele Sale. Cu alte cuvinte, la o schimbare a vieții fără suferință. Dar mântuirea se face doar printr-o unire completă cu Hristos. Aceasta înseamnă o unire cu Hristosul care a murit pentru

păcat, apoi o unire cu Hristosul care trăiește. Dar Hristosul care trăiește în trup, PĂTIMEȘTE, căci viața sa este în conflict total cu firea păcătoasă și cu lumea de care aparține acest trup. Deci unirea completă cu Hristos înseamnă o unire cu moartea Sa, cu viața Sa și cu patimile Sale. Iată de ce din tabloul mântuirii noastre nu poate lipsi suferința. Petru le explică faptul că nu suferința din viața lor ar trebui să-i mire, ci tocmai lipsa acesteia. Dacă un creștin în care trăiește Hristos nu trece prin mari patimi, atunci acest lucru ar trebui să fie o pricină de uimire, de îndoială, chiar de poticnire. Petru încearcă să le explice în epistola sa, ceea ce el însuși învățase atât de greu. Nu există mântuire decât PRIN CRUCE. Și acest prin CRUCE îl vizează mai întâi pe Hristos. Dar mântuirea e posibilă doar prin unirea cu Hristos. Deci acest PRIN CRUCE îl are în vedere și pe credincios. Unirea cu Hristos atunci și acolo înseamnă doar bucurie, dar unirea cu Hristos în acest trup înseamnă INEVITABIL și BUCURIE ȘI PATIMI. *De aceea, pentru că Hristos a pățit în trup, înarmați-vă și voi cu acest mod de gândire...*

În lumina celor spuse, înțeleg de ce Petru ajunge la propovăduire și apoi la generația lui Noe. El vrea să introducă în contextul morții și al învierii lui Isus imaginea CORĂBIEI și a BOTEZULUI. Iar la botez insistă pe ideea de MĂRTURIE a unui cuget curat. Or toată dezbaterea lui Petru pornise puțin mai sus în capitolul 3, tocmai de la mărturia celor credincioși în mijlocul credincioșilor. Petru le spune să nu le fie teamă, ci să fie gata să dea un RĂSPUNS oricui le cere socoteală de nădejdea care este în ei, dar având un CUGET curat. Or, Botezul este tocmai mărturia (sau în original RĂSPUNSUL) unui CUGET (același termen în greacă ca în v.3:16) curat. Suntem în cap.3 când Isus vorbește despre suferința care vine din partea oamenilor. Acest tip de suferință ne conduce la TĂCERE, la lipsa răspunsului, la lipsa mărturiei. Iată de ce Petru introduce BOTEZUL. BOTEZUL e un act public, o mărturie vizibilă a credinței. Botezul întrupează această mărturie vizibilă a credinței. Cei 8 au făcut corabia și au intrat în ea în văzul tuturor. Corabia nu putea rămâne ascunsă. La fel nici intrarea noastră în Hristos nu poate rămâne ascunsă. Că acest lucru generează suferință, nu e nimic ciudat în aceasta, căci după cum Hristos a pățit în trup, așa TREBUIE să pătim și noi. Oare din acest motiv subliniază Petru că primul lucru pe care L-a făcut Hristosul înviat a fost tocmai acela de a VESTI, de a PROCLAMA, de a PROPOVĂDUI? Unirea cu Hristosul înviat înseamnă unirea cu acest act al mărturisirii. Hristosul înviat nu a putut TACE. Nu a putut să tacă nici în Locuința Morților. Hristosul înviat vestește, proclamă. Unirea cu El înseamnă să-L lăsăm să proclame prin noi. Suferința cauzată de oameni nu poate fi un motiv ca să cedăm, ca să tăcem. Primul lucru pe care L-a făcut Isus după învierea în duh, a fost să vestească, să proclame. Și a făcut acest lucru încă din Locuința Morților.

Ce a vestit Isus duhurilor din închisoare și cu ce scop? E greu de spus. Sunt desigur mai multe interpretări. Unii merg pe ideea de proclamare doar. Isus proclamă celor răzvrățiți, celor ce s-au aliat cu Lucifer împotriva lui Dumnezeu, biruința definitivă a lui Dumnezeu prin cruce. Se pare că cei din IAD trebuiau să afle de biruința lui Isus de la cruce. Acest mesaj nu le aduce alinare, ci le mărește regretul, suferința, durerea, le adâncește disperarea. Mesajul lui Isus este

pentru ei un mesaj al judecății. El le vestește minunata mântuire de la cruce, dar evidențiind că ei nu vor face parte din ea niciodată. Dacă vreți, Iadul află de biruința lui Isus înaintea Cerului. Pare bizar! De ce trebuie să afle cei din Iad de biruința lui Isus de la cruce? Pentru a li se mări chinul? Cu alte cuvinte, Isus nu este doar Mântuitor, ci și Judecător! Crucea nu aduce doar mântuire ci și judecată. Crucea aduce mântuire doar pentru cei care cred, dar peste cei care nu cred aduce o VINĂ și o pedeapsă și mai mare. Iată că ei nu au respins doar pe Creator, ci pe Creatorul care a murit pentru ei. Vina, regretul lor devine mult mai mare. După ce încheie actul Mântuirii, primul lucru pe care Îl face Isus este să opereze un act al judecății. Ideea judecății este reluată de Petru în 4:5. Isus Cel care a murit pentru noi și care ne mântuiește, este Isus cel care trăiește și pătimește în noi și Isus cel care judecă. Cu alte cuvinte, harul nu este în contradicție cu judecata, iar necesitatea suferințelor Lui nu este în contradicție cu necesitatea suferințelor noastre. Faptul că Isus a murit nu înseamnă că El nu ne va și judeca! (primul lucru pe care îl face după cruce este să opereze un act al judecății!). Faptul că Isus a purtat suferințele noastre asupra Lui nu înseamnă că noi nu mai trebuie să suferim. Dimpotrivă, pentru că a purtat păcatul lumii, Isus devine Marele Judecător, și pentru că Isus a pățimit pentru noi, trebuie și noi să pățimim. Suferințele Sale nu anulează nici actul judecății și nici necesitatea suferințelor noastre.

Pe de altă parte **1 Petru 4:5-6** ne sugerează și un alt posibil scop al propovăduirii:

- Dar au să dea socoteală înaintea Celui ce este ***gata să judece*** vii și morții. Căci tocmai ***în vederea aceasta*** a fost vestită Evanghelia și celor morți pentru ca ***să fie judecați*** ca oameni în trup, dar să trăiască după Dumnezeu în duh.

Ultima parte a versetelor: *ca să trăiască după Dumnezeu în duh*, este cea care ne derutează. Căci versetele 5-6a merg pe linia JUDECĂȚII, dar v.6b pare că merge pe linia MÂNTUIRII. Într-adevăr, Petru ne spune că Dumnezeu e gata să judece și pe cei vii și pe cei morți. Apoi revine la imaginea din Locuința Morților pentru a întări mesajul judecății. *Căci tocmai în vederea aceasta a fost vestită Evanghelia și celor morți*, adică în vederea JUDECĂȚII! Și el întărește această idee a judecății continuând: *ca să fie judecați ca oameni în trup*. Aflăm mai întâi că Isus a vestit Evanghelia celor morți. Dar vestirea Evangheliei pare a fi în scopul judecății. Ea devine o dovadă a faptului că Dumnezeu este GATA să judece nu doar pe cei vii, ci și pe cei morți! Și atunci vestirea Evangheliei celor morți este în sensul judecății și arată că după cruce Dumnezeu este gata oricând să judece pe cei din Locuința Morților și să-i arunce în iazul cu foc! Înainte de cruce, Dumnezeu avea o problemă nerezolvată, o promisiune majoră neîmplinită. El primise în cer pe cei care crezuseră în El fără să le ispășească păcatul. Acest lucru punea sub semnul întrebării dreptatea unei judecăți finale. La această judecată Dumnezeu trebuia să-i pedepsească pe toți cei care au păcătuit! Nu putea să-i pedepsească doar pe unii. Ori pe toți, ori pe nici unul. Poate tocmai de aceea, cei necredincioși când mor sunt trimiși în Locuința Morților și nu în iazul cu foc. Ei sunt în chinuri, dar nu sunt în chinurile judecății finale. Acest lucru poate avea loc doar după cruce. Isus le vestește acest lucru celor din iad. Dumnezeu zdrobise capul șarpelui. Judecata viitoare devine o certitudine. Nu mai rămâne nici o speranță.

Acest mesaj sporește chinul celor din Locuința Morților și vestirea Evangheliei celor morți devine astfel un act al judecății. Judecata asupra celor morți se amplifică după cruce și arată cu claritate că judecata finală devine o realitate certă și inevitabilă. Toate bune și frumoase până aici. Dar apare deodată în versetul 6: *DAR ca să trăiască după Dumnezeu în duh.*

Cum poate cineva din Locuința Morților să trăiască după Dumnezeu în duh? Acest lucru ne sugerează posibilitatea căinței și a mântuirii. Dar dacă e vorba de MÂNTUIRE cum se armonizează versetul cu linia JUDECĂȚII argumentată de Petru în 4-5a? Această posibilitate a fost acordată tuturor sau doar generației lui Noe? Și dacă doar generației lui Noe, de ce? Ce a avut deosebit această generație? Nu sunt întrebări ușoare. Mai ales că alte multe pasaje din Scriptură insistă pe faptul că odată ajuns în pedespsă după moarte, în anti-camera iadului, nu mai este nici o șansă de izbăvire. Căci șansa de izbăvire putea fi doar prin credință. Cum mai poate fi activată credința acolo? Să fie oare șansa acordată generației lui Noe excepția care întărește regula? Să fie o ultimă șansă acordată doar celor care au trăit înainte de Isus și nu au auzit de El? Să fi reactivat în acel moment Dumnezeu acelor oameni, posibilitatea alegerii prin credință? Ei au auzit de la Isus mesajul biruinței de la cruce, dar nu au văzut crucea. Aveau nevoie de CREDINȚĂ pentru a accepta crucea... E un mister.

Biblia nu încurajează deloc ideea speranței mântuirii celor din iad, aceasta tocmai pentru a ne responsabiliza ca acum și aici pe pământ să alegem calea credinței. Cu toate acestea, Dumnezeu e suveran și poate face ce vrea! Nu îl putem limita sau închide într-o cutiuță teologică îngustă. Dacă El a vrut să mai acorde unor oameni din iad o șansă, ce putem spune noi față de acest lucru? Dacă El a reactivat în ei paradigma alegerii prin credință când Isus le-a vestit mesajul, ce putem spune noi? Dacă ideea de *a fi judecați ca oameni în trup* se referă tocmai la această posibilitate a reactivării paradigmei alegerii prin credință a celor din Locuința Morților, reactivare care oferă apoi posibilitatea *trăirii după Dumnezeu în duh*?

Observ că Petru repetă această asociere: *în trup/în duh*. Isus moare în trup dar înviază în duh. Cel care pătimește în trup o sfârșește cu păcatul pentru ca în vremea care-i mai rămâne de trăit în trup să trăiască după voia lui Dumnezeu. Celor morți li se vestește Evanghelia să fie judecați ca oameni în trup dar să trăiască după Dumnezeu în duh.

Pentru mintea mea, ideea de a trăi după Dumnezeu în duh îmi sugerează cât se poate de clar posibilitatea mântuirii, a răscumpărării duhurilor din închisoare. Și atunci legătura dintre v.6 și ce este mai sus este alta decât cea pe care am construit-o până acum. ***Căci tocmai în vederea aceasta a fost vestită Evanghelia și celor morți...*** Adică în vederea a ce? Ar fi două posibilități:

- a) În vederea pregătirii realității iminente a judecării și a celor vii și a celor morți. Acum Dumnezeu este GATA să judece și viii și morții. Dar oare era la fel de GATA înainte de cruce? Se pare că nu. Crucea ispășește păcatul omenirii, iar Isus în Locuința Morților dă o ultimă șansă generației lui Noe. După ce aceste două lucruri sunt

realizate, de-abia acum Dumnezeu e gata să judece viii și morții. Nu mai sunt alte probleme de rezolvat. Deci șansa pe care a avut generația lui Noe a fost unică. V.5 ne arată că acum Dumnezeu e gata să judece. Nu mai sunt alte probleme de rezolvat și nici alte speranțe pentru cei morți. Isus vestește Evanghelia celor morți, ca după acordarea acestei ultime șanse, JUDECATA să devină IMINENTĂ și peste cei vii și peste cei morți.

- b) CĂCI-ul din v.6 nu ar întări v.5, ci mai degrabă ideea centrală a pasajului 4:1-5 care insistă pe ideea de a nu trăi după voia Neamurilor, ci după voia lui Dumnezeu. Și după afirmarea acestei idei construită pe asocierea duh-trup despre am vorbit mai sus, Petru ar continua: *căci tocmai în vederea aceasta (a trăirii după voia lui Dumnezeu) a fost vestită Evanghelia și celor morți, și anume ca fie judecați ca oameni în trup, dar să trăiască după Dumnezeu în duh.* Însuși actul vestirii Evangheliei celor morți întărește ideea de necesitate indispensabilă în actul mântuirii de a trăi după voia lui Dumnezeu!

Suntem încă departe de a fi elucidat misterul v.6... dar am așternut câteva posibilități. Ne interesează să ÎNȚELEGEM ceva din rațiunea traseului lui Isus de după moartea Sa pe cruce. El Se duce în Locuința Morților pentru a împlini Scripturile. El urmează traseul oricărui suflet condamnat la moarte. Se pogoară în Locuința Morților măcar că înviase în duh. El trebuie să creadă în promisiunea Tatălui care vestea că nu-i va lăsa sufletul în Locuința Morților. Actul vestirii Evangheliei în Locuința Morților ne arată că Isus crede în promisiunea Tatălui. Isus crede că Tatăl nu-i va lăsa sufletul acolo. Desigur, acum îi este mai ușor să creadă. Testul cel mai mare fusese pe cruce. De asemenea ne putem gândi că Locuința Morților nu este un loc deloc confortabil. Deci Isus se coboară în Locuința Morților pentru a împlini Scriptura și pentru a parcurge traseul oricărui suflet condamnat la moarte din pricina păcatului. Dar păcatul fusese ispășit pe cruce. Acum nu mai purta pe El păcat. Locul Preasfânt fusese neatins de păcat și El era acum Neprihănit, fără pată. De aceea, legăturile morții sau ale Locuinței Morților nu l-au putut ține. Căci puterea morții e păcatul iar puterea păcatului e Legea. Duhul înviat al lui Isus era desăvârșit, neatins de păcat. Astfel era cu neputință ca legăturile morții să-L țină în moarte.

Petru ne spune și ce a făcut Isus în Locuința Morților. A vestit Evanghelia. Isus cel înviat în duh, vestește, propovăduiește, proclamă. El mărturisește biruința Tatălui asupra Șarpelui. Și Isus face acest lucru încă din Locuința Morților înainte de învierea în trup. Cu atât mai mult după. Unirea cu Hristos Cel înviat înseamnă unirea cu Hristosul care propovăduiește spre slava Tatălui biruința de la cruce, care proclamă nebunia lui Dumnezeu care este mai înțeleaptă decât înțelepciunea oamenilor. Și acest lucru înseamnă că cel credincios propovăduiește împreună cu Hristos biruința Tatălui. Astfel credința în Isus nu poate fi pusă sub obroc și ostilitatea oamenilor nu reprezintă un motiv pentru a ne lăsa robiți de tăcere.

Dar cui a vestit Evanghelia și cu ce scop? Se pare că în special generației lui Noe cu scopul oferirii unei ultime posibilități de mântuire, de răscumpărare. Astfel Isus nu este în Locuința Morților un agent al judecății, ci mai degrabă unul al mântuirii. Cel care a ispășit păcatul are puterea mântuirii și El își exercită acest drept chiar și în Locuința Morților! Puterea Sa de a mântui este atât de mare încât El poate mântui și din Iad și cine Îi poate spune: *ce faci?*